

Munkkiniemen seurakunnan lausunto Rohkeasti yhdessä –loppuraporttiin

I Toimintaedellytysten turvaaminen

1. *Vuotuista kokonaismäärärahaa (toimintakate) ehdotetaan leikattavan porrastetusti vuosina 2023, 2026 ja 2029, kulloinkin -8 % aiempaan tasoon nähden. Mahdollistaako porrastettu määrärahaileikkaus rakenteellisten muutosten tekemisen seurakunnassanne / yksikössänne jatkuvaa ”juustohöyläämistä” paremmin? Mihin konkreettisiin toimenpiteisiin aiotte ryhtyä vuoden 2022 aikana tulevien säästövelvoitteiden saavuttamiseksi? Mikäli ette ole valmis ehdotettuun -8 % vähennykseen, minkä näette vaihtoehtoratkaisuksi tarvittavalle talouden tasapainottamiselle? (liittyy YKN:n ehdotukseen nro 1)*

Munkkiniemen seurakuntaneuvosto pitää tarpeellisena, että Helsingin seurakuntien toimintaedellytyksiä arvioidaan pitkällä tähtäimellä ja ryhdytään hyvissä ajoin toimenpiteisiin, joilla helsinkiläisten tarpeisiin vastataan jatkossakin. Ymmärrämme laskevien jäsenmäärien viiveellä tapahtuvan vaikutuksen yhtymän tuloihin ja sen aiheuttamat sopeuttamistarpeet. **Näemme kuitenkin, että Rohkeasti yhdessä –raportin taloutta koskevat ehdotukset tarkoittavat seurakuntamme kohdalla, että sen toimintaedellytykset katoavat.** Munkkiniemen seurakunta on yksi niistä seurakunnista, jotka ovat viimeisten kymmenen vuoden aikana menettäneet eniten määrärahoja jakoperusteiden muututtua. Sen seurauksena henkilöstöä on jouduttu supistamaan lähes puoleen entisestä. 8%:n leikkaus vuosina 2023, 2026 ja 2029 ajaisi seurakunnan talouden liian ahtaalle.

Seurakunnalla ei ole merkittäviä säästöjä, minkä johdosta 8% suuruinen pysyvä määrärahaileikkaus vuoden varoitusajalla on käytännössä mahdotonta toteuttaa.

Varsinaisen toimintarahen osuus kokonaisbudjetista on sen verran pieni, että siihen ei voi kohdistaa merkittäviä leikkauksia. Toisesta kirkosta luopumisella olisi vain marginaalinen vaikutus seurakunnan talouteen, sillä kirkosta saadaan nykyisellään merkittävästi vuokratuottoja. Henkilöstön vähentäminen tuotannollisista ja taloudellisista syistä yhteistoimintamenettelyn avulla on tie, jonka mahdollisuutta ei ole vielä testattu yhdessäkään yhtymän seurakunnassa.

Määrärahaileikkauksen suuruuden lisäksi seurakunta kyseenalaistaa myös kiireellisen aikataulun. Vuoden 2022 toimintasuunnitelma ja talousarvio on jo käsitelty eikä seurakunnalla ole lainkaan aikaa varautua isompaan vähennykseen budjetissa.

Munkkiniemen seurakunnan saama osuus verotuloista on Pakilan jälkeen pienin seurakuntalaista kohden, vaikka kirkollisverotuotot jäsentä kohti ovat seurakuntamme alueella kaupungin suurimpia. Alueella kysytään aivan oikeutetusti, miksi seurakunnan taloutta joudutaan jatkuvasti supistamaan rajusti, vaikka jäsenmäärä ei ole toistaiseksi laskenut merkittävästi eivätkä verotulot ole pudonneet.

Mikäli prosessissa pyritään toimintaedellytysten turvaamiseen, on siinä aidosti turvattava toimintaedellytykset seurakunnille, sillä niissä tehdään perustyö. On luotava kriteerit sille, mitkä ovat seurakunnan minimitoimintaedellytykset ja huolehdittava, että ne täyttyvät. Muutoin nykyisellään elinvoimaiset ja toimintakykyiset pienemmät seurakunnat on taloudellisten syiden vuoksi pakkoliitettävä toisiin seurakuntiin. Seurakuntaneuvosto arvioi, että säästöjen on kohdistuttava nykyistä suuremmalla osuudella yhteiseen työhön

seurakuntien sijaan. Tarpeen vaatiessa myös kirkollisveroprosentin maltillisesta nostamisesta on kyettävä käymään keskustelua.

2. *Onko ehdotus kokonaismäärärahan jaosta mielestänne kokonaisuutena onnistunut? Mikäli ei, mitä toivoisitte siinä muutettavan ja miksi? (liittyy YKN:n ehdotukseen nro 4)*

Ehdotuksessa seurakuntien saama osuus kirkollisverotuotoista on jopa supistunut ehdotetusta vuoteen 2030 mennessä (52,90% vuonna 2023 vs. 51,90% vuonna 2030). Pooli- ja projektirahat, joiden osuus kasvaa, eivät korvaa perusrahoituksen puutetta. Jotta seurakuntien elinvoimaisuus turvataan supistuvan talouden aikana, on kyettävä tarkastelemaan kriittisesti sitä, kuinka massiivista yhtymärakennetta Helsingissä tarvitaan. **Ehdotamme, että jatkossa kirkollisverotuotot jaetaan yhtymän ja seurakuntien kesken suhteessa 35/65%.**

3. *Onko ehdotus seurakunnille osoitettavan määrärahan uusista jakoperusteista mielestänne oikeudenmukainen ja käytetäänkö siinä mielestänne oikeita kriteereitä ja painotuksia? Mikäli ei, mitä kohtaa perusteista tulisi mielestänne muuttaa, millä tavalla ja miksi? (liittyy YKN:n ehdotukseen nro 5)*

Seurakuntien välisen määrärahan jakoperusteiden muutos ei ole onnistunut. Alueella asuvien ihmisten määrän painoarvon kasvattaminen entisestään suhteessa jäsenmäärään kurjistaa jälleen sellaisten pienten seurakuntien asemaa, joissa jäsenmäärä on vielä korkea. Epäselväksi jää, millä tavalla suurempi kirkkoon kuulumattomien määrä alueella tuottaa taloudellista rasiutta seurakunnalle, niin että siihen tarvittaisiin lisärahoitusta.

Vaikka helsinkiläisten tarpeet ja ei-jäsenten nykyistä parempi tavoittaminen ovatkin kannatettavia päämääriä, ei jakoperusteiden muuttaminen ole siihen oikeudenmukainen keino. Järjestelmä ei millään tavalla velvoita tai ohjaa jakoperusteiden muutoksesta hyötynyttä seurakuntia tavoittamaan saamallaan lisämäärärahalla juuri ei-jäseniä. Tähän tarkoitukseen toimivampi keino olisi projektiraha, jolla kannustetaan kehittämään tapoja kohdata ei-jäseniä ja jonka saadakseen olisi oltava selkeä suunnitelma ja raportointivelvollisuus.

Määrärahan jakamisen on syytä olla perusteltua ja helsinkiläisten seurakuntien jäseniä on kohdeltava yhdenvertaisesti.

4. *Onko ehdotus sisäisten vuokrien uusista määräytymisperusteista mielestänne selkeä ja tasapuolinen? Mikäli ei, miten määräytymisperusteita tulisi mielestänne muuttaa ja miksi? (liittyy YKN:n ehdotukseen nro 6)*

Ehdotuksessa sisäisten vuokrien uusiksi määräytymisperusteiksi on sekä kannatettavia että toimimattomia puolia. Kannatettavaa on läpinäkyvyyden lisääminen. On hyvä, että todelliset kustannukset selvitetään ja vuokran määräytymisen perusteet ovat läpinäkyviä. Kannatettavaa on myös se, että kiinteistöosaston kulut näkyvät omana kokonaisuutenaan. **Ehdotuksen heikoin ja epäselvin osuus on investointien poistojen kohdentaminen.** Mallinnus tiedossa olevista kirkkojen korjausten kustannuksista ja niiden vaikutuksista sisäisiin vuokriin puuttuu, minkä vuoksi kokonaiskuvaa on vaikea muodostaa.

Käyttäjä maksaa –periaate kirkkojen korjauksien suhteen aiemman yhteisvastuullisuuden sijaan ei ole oikeudenmukainen ja tasapuolinen periaate. Yksittäiselle seurakunnalle kirkon korjauttaminen voi olla kohtuuton taloudellinen rasite, etenkin pienemmissä seurakunnissa, joissa poistojen osuus toimintakatteesta nousee kestävämmän suureksi.

Seurakunnat eivät ole voineet valita tilojaan eikä sitä, mitä korjauksia ne tarvitsevat, kuinka laajasti ja millä aikataululla. Kirkosta ei voi luopua, etenkin lähiöissä, joissa ei ole muita tiloja, joissa seurakunta voisi olla yhteiskäyttäjänä toisen toimijan kanssa. Jokainen seurakunta tarvitsee ainakin yhden monikäyttöisen toimitilan, jonka käytön on oltava taloudelliselta kannalta mahdollista. **Sisäisten vuokrien osalta emme ole valmiita kannattamaan investointien poistojen kohdistamista seurakuntiin täysimääräisinä. Tarvitsemme tarkempia laskelmia arvioiduista korjauskuluista ja niiden vaikutuksista sisäisiin vuokriin, jotta kokonaisuuden toimivuutta ja vaikutuksia seurakuntiin olisi mahdollista arvioida.**

II Seurakuntien ja yhteisten palveluiden välinen työnjako

5. Palvelevatko yhteistyön teesit muutosprosessia? Mitkä teesit ovat mielestänne tärkeimmät? (liittyy YKN:n ehdotukseen / loppuraportti sivu 12 "Yhteistyön teesit")

Teesien ilmaisemat ajatukset ovat sinällään tavoiteltavia, mutta teesejä vaivaa paljouden lisäksi yleisluontoisuus ja osin itsestäänselvyys ("kunnioitamme omaa ja toisen ammattitaitoa"). Tärkeänä teesinä seurakuntaneuvosto pitää palvelulupauksta "saatamme asiakkaan, niin ulkoisen kuin sisäisen, määränpäähänsä mahdollisimman pian", joskin resurssit teesin toteuttamiselle mietityttävät.

6. Palveluiden priorisointi: palveluiden priorisointia lähdetään toteuttamaan yhteisten palveluiden osalta jo syksyllä. Prosessi tähtää joidenkin toimintojen vähentämiseen tai jopa kokonaan nyky muodossa tekemättä jättämiseen Helsingin seurakuntayhtymän toimesta. Mitä palveluja olisi erityisen tärkeää seurakuntien näkökulmasta säilyttää yhteisissä palveluissa? (liittyy YKN:n ehdotukseen / loppuraportti sivu 11 "Toimenpiteet, aikataulut ja mittarit")

Yhtymän tulee olla palveluiden tuottaja, jonka toimintaa ohjaavat seurakuntien tarpeet. Rohkeasti yhdessä –prosessin oli tarkoitus lähteä liikkeelle sen kartoittamisesta, mitä tehdään seurakunnissa ja mitä yhtymässä ja miten seurakuntien välinen tiiviimpi yhteistyö on mahdollista ilman seurakuntaliitoksia. Oleellista yhtymän ja seurakuntien välisen yhteistyön tarkastelussa olisi arvioida, mitkä ovat välttämättömiä tukipalveluita, joita yhtymän tulee tarjota seurakunnille, mikä on nykyisellään yhtymän tekemää hengellistä työtä, joka tulisi siirtää seurakuntiin, ja mistä yhtymän tehtävistä on mahdollista luopua.

Seurakunnat tarvitsevat hallinnollisia ja hr-tukipalveluja, keskusrekisterin, hautaustoimen, kiinteistötoimen sekä viestinnän palveluja. Lisäksi on tiettyjä hengellisen työn koordinoitavien tehtävien, jotka on hyvä säilyttää yhtymässä. Esimerkiksi diakonian ja yhteiskunnallisen työn asiantuntijoiden tehtävää ja merkitystä neuvottelupöydissä arvostetaan, samoin vapaaehtoistyön koulutustukea seurakunnille. Yhteisen seurakuntatyön hengellinen työ on voitava sijoittaa pääosin seurakuntiin. Yhteisessä seurakuntatyössä tulee säilyttää vain ne selektiivitehtävät, joiden tehtävä määräytyy kaupungin yhteistyösopimusten perusteella, kuten sairaanhoitopalveluiden tai

opetushallituksen iltapäiväkerhotoiminnan kanssa. Niidenkin osalta yhteistyön paikallisseurakuntien kanssa tulee olla nykyistä tiiviimpää. Esimerkiksi sairaalasielunhoidon osaaminen hyödyttäisi paikallisseurakuntaa hoitamaan paremmin alueellaan olevia erilaisia laitoksia vanhustenhoidossa sekä erilaisten kuntoutujien parissa.

Karsimisen varaa on esimerkiksi päällekkäisessä hallinnossa, projekti-, kehittämis- ja koulutustehtävissä. **Yhtymän työntekijämäärä on kasvanut muutamassa vuodessa huomattavasti, täysin epäsuhdassa seurakuntien läpikäymien säästötoimenpiteiden kanssa. Paikallisesti on syntynyt kokemus, että yhtymä on voimakkaasti ottanut itselleen ohjausvaltaa, kasvattanut tehtäväkenttäänsä ja palkannut resursseja myös ohi ja yli ydintehtävän.** Samaa tahtia on kasvanut kokemus siitä, että yhtymässä tehty sinänsä ansiokas työ jää irralliseksi seurakunnista. Luottamushenkilöt kokevat haasteelliseksi ottaa kantaa yhtymän työn merkityksellisyyteen, koska yhtymän organisaatorakennetta ja siellä tehdyn työn kokonaisuutta ei ole avattu selkeästi.

Yksi esimerkki epäselvyydestä yhteisen työn ja seurakuntien välillä on Varustamorakenne. Toiminta itsessään on hyvää, mutta alueellisesti epätasaisesti jakautunutta ja yhteys seurakuntien diakoniatyöhön jää epäselväksi. Ovatko Varustamot yhteistä vai seurakuntien työtä? Varustamorakenne on jo nykyisellään suuri eikä seurakunnilla tai luottamushenkilöillä ole siihen ohjausvaltaa. Miten Varustamorakenne palvelisi nykyistä paremmin paikallisseurakuntien diakoniatyötä? Varustamot eivät ole vastaus kaikkeen ihmisten hädän hoitamiseen. Yhteisöruokailut ovat tärkeitä ja ruokajakelut eivät myöskään palvele kaikkia hädässä olevia. Osalla ihmisiä on vaikea liikkua fyysisten tai taloudellisten haasteiden takia kauemmas kodistaan ja siksi diakonian lähipalvelut paikallisseurakuntatasolla ovat tärkeitä. Munkkiniemen toive oli nimenomaan monipaikkainen ja Varustamon työntekijöiden liikkuvuuteen perustuva lisäresurssi.

7. *Toimenpide-ehdotukset: Ovatko toimenpide-ehdotukset mahdollisia toteuttaa annetun aikataulun mukaan? Halutaanko lisäyksiä/muutoksia toimenpide-ehdotuksiin? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 11-23)*

Emme pidä mahdollisena, että jokainen työntekijä osallistuisi kehittämistehtäviin 5-20% työajastaan, sillä monella jo oman perustehtävän tekeminen ns. työajalla on haastavaa.

Kirkkoherranvirastojen uusi työmalli, joka olisi mahdollisimman yksinkertainen ja palvelisi myös iäkkäitä ihmisiä. Kannatamme mallia 2, jossa virtuaalitiimit tukisivat nykyistä virastorakennetta, jossa seurakunnassa pysyisi ainakin yksi seurakunta/hallinto/taloussihteeri. Palvelukeskusmallissa asiakas joutuisi hoitamaan asioita kaukana kodistaan, vaikka aukioajat kasvaisivatkin.

III Henkilöstösuunnitelma

8. *Millä priorisoinneilla/ toimenpiteillä edistetään parhaiten vuoden 2023 tavoitteiden toteutumista? Ehdotettu -8 % toimintakatteen leikkaus edellyttää väistämättä myös henkilöstökulujen vähentämistä. Mitä näkökulmia tässä tulisi erityisesti ottaa huomioon? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 24-49)*
9. *Mitkä toimenpiteistä palvelevat parhaiten strategialähtöisen henkilöstösuunnittelun onnistumista? Mitkä olisivat ne riittävät resurssit, joita muutoksen johtamiseen tulisi suunnata? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 24-49)*

10. Toimenpide-ehdotukset: Ovatko toimenpide-ehdotukset mahdollisia toteuttaa annetun aikataulun mukaan? Halutaanko lisäyksiä/muutoksia toimenpide-ehdotuksiin? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 24-49)

Henkilöstösuunnitelma kokonaisuutena on tavoiteltava, seurakuntia ja henkilöstöä tukeva. Monilta osin tavoitteet ovat normaalia henkilöstöhallintoa, joihin pitäisi pyrkiä ilman Rohkeasti yhdessä –prosessiakin.

Tähän asti yhtymän ja seurakuntien henkilöstöstrategia on perustunut ns. luonnolliseen poistumaan. Paikkoja on jätetty täyttämättä sitä mukaa, kun henkilöt ovat vaihtaneet työpaikkaa tai jääneet eläkkeelle. Tällöin henkilöstövähennyksiä ei ole tehty strategisesti seurakuntien tarpeiden mukaan. Rohkeasti yhdessä –prosessin säästötavoitteet tuntuvat edellyttävän massairtisanomisia. Tämä on kulttuurisesti merkittävä muutos. Yhtä lailla kulttuuriselta muutokselta vaikuttaa yhteisen henkilöstöpolitiikan kehittäminen seurakuntien linjausten tilalle. Kenellä jatkossa on ohjaus- ja toimivalta henkilöstöpolitiikassa?

Munkkiniemen kaltaisissa pienissä seurakunnissa on jo kymmenen vuoden ajan sopeutettu kuuliaisesti ja voimakkaasti, talouskurista on pidetty kiinni ja etsitty luovia ja korvaavia ratkaisuja. Tämä muutostyö on vaatinut paljon resursseja sekä työntekijöiltä että johtamiselta. Tässä vaiheessa – myös uusien kiinteistö- ja henkilöstövähennysehdotusten paineessa – kaipaamme ennen kaikkea konkreettisia keinoja tukea työntekijöiden työssäjaksamista ja työhyvinvointia. Tämä puoli ehdotuksista puuttuu.

Monipaikkainen työ ja työnkierto on osoittautunut haastavaksi aiheeksi. Yksittäisille työntekijöille työnkierto voi tarjota kaivattua vaihtelua ja parhaimmillaan seurakuntakin hyötyy työnkierron tuomista uusista näkökulmista. Toisaalta moni seurakunnan toiminta nojaa tuttuun työntekijään, joka on oleellinen osa yhteisöä, mihin halutaan kuulua. Luottamuksen ja omistajuuden rakentaminen on pitkäjänteistä työtä, jossa tarvitaan sitoutumista. Esimerkiksi säännöllisissä lasten ryhmissä työntekijä ei voi vaihtua kesken kaiken. Työnkiertoa kehitettäessä on tasapainoteltava jatkuvuuden ja joustavuuden välillä.

Tavoitteista syntyy vaikutelma, että työnantaja vaatii työntekijöiltä suurta joustavuutta mutta toisaalta myös vahvaa sitoutumista ja pysyvyyttä. Arkikokemus on, että samaan aikaan hupenevien resurssien suuntaaminen perustehtävään ja uuden kehittämiseen luo voimakasta riittämättömyyden tunnetta ja heikentää työhyvinvointia. Tavoitteet näyttäytyvät jossain määrin ristiriitaisina. Seurakuntien resurssit pyrkiä tavoitteisiin ovat hyvin erilaisia.

IV Kiinteistö- ja toimitilastrategia

11. Mitä mahdollisia muutoksia / lisäyksiä laadittuun kiinteistö- ja toimitilastrategiaan tulisi mielestänne tehdä?

Kiinteistöjen luokittelu salkkuihin on havainnollistava ehdotus. On selvää, että Helsingissä on useampia maamerkkikirkkoja, joista ei mitenkään voi luopua. Nämä ovat siinä määrin yhteistä omaisuutta, että on huolehdittava, etteivät niiden kustannukset kaadu ainoastaan sen seurakunnan harteille, jonka alueella kirkot sijaitsevat.

Kauppakeskuksissa sijaitsevien tilojen osalta ei ole tarpeellista tehdä kategorista luopumispäätöstä. Nykyiset käytössä olevat tilat ovat keskenään hyvin erilaisia. Toiset toimivat ja tavoittavat ihmisiä paremmin kuin toiset. Olisi toivottavaa, että seurakunnilla säilyisi joustavuus tilojen kokeiluun ja toisaalta niistä luopumisiin tarpeiden mukaan. Kauppakeskusten ohella tai sijaan tulevaisuudessa seurakunnan läsnäolo saattaa ollaan tarpeen esimerkiksi tulevissa sotekeskuksissa.

Ajatus kirkkojen muuntamisesta monikäyttötiloiksi on erittäin kannatettavaa. Käytännössä monien kirkkojen kohdalla Museovirasto voi asettua esteeksi sille, että se olisi mahdollista. Ehdotuksissa ei myöskään ole mainittu, mistä varoista kirkkojen muuntaminen monikäyttötiloiksi rahoitetaan.

12. Mikäli yhteisen kirkkoneuvoston selvityslistan mukaiset luopumiset toteutetaan, mitä käyttäjän näkökulmia on otettava huomioon? Mitä mahdollisia ongelmia näette toimintojen siirtämisessä seurakuntayhtymän omistamiin toisiin tiloihin? Mikä omien kiinteistöjen ja toimitilojen merkitys on digitalisoituvassa yhteiskunnassa?

Munkkiniemen kirkko on alustavalla listalla kohteista, joista ehdotetaan luovuttavaksi. Seurakuntaneuvosto pitää ehdotusta ongelmallisena sekä luopumiskriteereihin peilattuna että käyttäjien näkökulmasta. **Munkkiniemen kirkon käyttöaste on korkea.** Se palvelee Munkkiniemen seurakunnan lisäksi Petruksen seurakuntaa, yhteistyökumppanimme Kotiryhmäverkostoa sekä pian myös kansainvälistä seurakuntaa (IEC). Lisäksi kirkon tiloissa on jo vuosikymmeniä kokoontunut kaksi partiolippukuntaa. Jos kirkosta luovutaan, ei Munkkiniemessä ole muita tiloja, joita seurakunta voisi käyttää. Toimintojen lakkauttaminen osuisi eniten lapsiperheisiin ja vanhuksiin, joille matka seuraavalle kirkolle on liian pitkä sekä satoihin nuoriin aikuisiin, joita Kotiryhmäverkoston toiminta kokoaa. Toimintoja ei ole mahdollista siirtää Munkkivuoren kirkkoon, jonka käyttöaste on jo korkea.

Munkkiniemen kirkossa ei ole tiedossa merkittäviä korjaustarpeita, eikä siten myöskään investointitarpeita, seuraavan kymmenen vuoden sisällä. Aktiivisessa käytössä olevasta, hyväkuntoisesta kirkosta luopuminen tulisi myös olemaan Helsingin seurakuntayhtymälle mainehaitta, jolla tulee olemaan merkittäviä taloudellisia seurauksia.

13. Kuinka tärkeänä pidätte rippikoulujen järjestämistä omissa leirikeskuksissa? Voidaanko ajatella, että leirit järjestettäisiin aina vaihtuvassa paikassa, vai onko omalla leirikeskuksella rippikouluprosessin kannalta itseisarvoa? (liittyy YKN:n ehdotukseen nro 59)

Jo tällä hetkellä rippikoulut järjestetään vaihtuvissa paikoissa, mitä ei pidetä ongelmana. Yhtymän on hyvä säilyttää muutama oma leirikeskus, vaikka ne eivätkään riitä kaikkien seurakuntien tarpeisiin. Tärkeää on varmistaa, että ulkopuolisilta leiripalveluja ostettaessa kustannukset eivät kohoa liian suuriksi, ja että leirikeskukset ovat riittävän lähellä pääkaupunkiseutua.

V Digistrategia

14. Digistrategian tavoitetilaa on lähestytty neljästä näkökulmasta ja niiden pohjalta on johdettu kymmenen digitavoitetta eli digikäskyä. Puuttuuko jokin oleellinen Helsingin seurakuntayhtymän digitalisaation tavoite määrittelyistä neljästä näkökulmasta

tarkasteltuna? Jos kyllä, mikä tavoite puuttuu ja millä toimenpiteillä tavoitteen saavuttamista voitaisiin edistää? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 62-71)

15. Onko jokin määritellyistä tavoitteista sellainen, että se ei ole tarpeellinen tai se ei ehkä kuulu tälle strategiakaudelle (2021-2026)? Miksi? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 62-71)

16. Kymmenelle digikäskylle on yhdessä työntekijöiden ja luottamushenkilöiden kanssa kehitetty toimenpiteitä, jotka on aikataulutettu strategia-aikajänteelle. Puuttuuko jostakin tavoitteesta jokin tärkeä toimenpide, jolla voitaisiin vielä edistää ko. tavoitteen saavuttamista? (liittyy YKN:n ehdotuksiin nrot 62-71)

Digistrategia on laaja kokonaisuus, joka tähtää saavutettavuuden parantamiseen. Tällä hetkellä digiratkaisujen palveluntarjoajien joukko on laaja ja sekalainen. Järjestelmät eivät kommunikoi keskenään ja ovat kalliita. Ohjelmia toivotaan uusittavaksi, mutta samalla esiintyy huolta, ovatko uudet ja kalliit ohjelmat oikeasti toimivampia. Palveluprosessien parantaminen uuden asiakkuudenhallintajärjestelmän avulla on tervetullutta.

Seurakuntaneuvosto haluaa muistuttaa myös digisyrjäytymisen vaarasta. Kaikilla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia hankkia älylaitteita tai datankäyttöoikeutta niihin, tai kykyä ottaa haltuun sähköisiä palveluita. Palveluiden saatavuus on turvattava kaikille. Digitaaliset työvälineet ja niihin tarvittavat laitteet ovat kustannuskysymyksinä erilaisia myös erikokoisissa seurakunnissa.

Pitäisikö uusien, nykyisten ja entisten jäsenten tavoittamisen olla digi- ja viestintästrategian korkein lausuttu tavoite?

17. Mitä muita asioita haluaisitte nostaa lausunnossanne esiin?

Tällä hetkellä henkilöstöresurssit saattavat olla epätasapainossa yhdenkin seurakunnan sisällä, koska henkilöstöstrategia on perustunut luonnollisiin poistumiin. Niin ollen henkilöstövähennykset ovat saattaneet kohdistua vahvemmin tiettyyn työalaan, joka kärsii resurssipulasta, kun taas toinen työala saattaa olla jopa yliresursoitu. Nykyisellä seurakuntarakenteella tätä ei pystytä korjaamaan. Tarvitaan visiointia kokonaan uudesta mallista, joka tekisi mahdolliseksi tiettyjen työalojen resurssien jakamisen esimerkiksi rovastikuntien sisällä.

Tärkeintä on varmistaa, että seurakunta elää ja toimii kaikkialla Helsingissä. Se voi edellyttää muutoksia seurakuntarakenteisiin, mutta helpoin ratkaisu ei aina ole paras ratkaisu. Rohkeasti yhdessä –prosessin ehdotukset tuntuvat ohjaavan pieniä seurakuntia hakeutumaan liitoksiin. Kahden naapuriseurakunnan yhdistyminen ei kuitenkaan välttämättä ole strategisesti järkevin päätös saati että se tuottaisi kaivattuja säästöjä. Seurakuntarakenteiden muutosten tulee tapahtua strategisista ja toiminnallisista tarpeista lähtien, ei talouden pakottamana. Ohjaako meitä liikaa suuruuden ideologia?